

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ו'

קונטרס 906

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר

הַזֹּהַר וְהַר סִינַי

חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְּרָשָׁה

שְׁלֹשֶׁת יָמֵי הַגְּבֻלָּה עָרַב שְׁבוּעוֹת תִּשְׁ"ע

מִכַּ"ק אֲדָמוֹ"ר מֵהָאֱלִמִּין שְׁלִיט"א

בְּבֵיהֶמ"ד עֶטְרַת יִשְׁעֵיהָ הָאֱלִמִּין – בֵּית שְׁמֹשׁ

הַתְּעוֹרְרוֹת לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה

בְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְחֻכְמַת הַקַּבְּלָה

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'

בְּרִשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאֲרָגְנוּ
אֶת הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל הַזֶּה, וּבְרִשׁוֹת כָּל הַקְּהֵל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.

אֲנַחְנוּ מִיַּחֲלִים וּמְצַפִּים שְׁמַקִּידוֹשׁ הַשֵּׁם הַגָּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקְּבוּץ הַזֶּה,
נִבְיָא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקְּבוּץ גְּלוֹיֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקִינוּ בִּב"א.

סְמִיכוֹת הַפְּרָשָׁה לַחֵג הַשְּׁבוּעוֹת: פְּרִשְׁת בַּמִּדְבָּר תִּמִּיד תַּחֲוִל לִפְנֵי חַג
הַשְּׁבוּעוֹת, וְכֵן מוּבָא בְּשו"ע (ס' תכ"ח, ס"ד): "וְלַעוֹלָם קוֹרִין פְּרִשְׁת בַּמִּדְבָּר סִינַי
קוֹדֵם עֶצְרַת".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על כן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ומבאר המג"א את הטעם לכך (שם סק"ד): "כי בעצרת ר"ה לאילנות ולכן קורים סדרה אחד אחר התוכחות, כדי שתכלה השנה וקללותיה, ותחל שנה וברכותיה, עפ"ל.

ההכנה לקבלת התורה בערב לשבועות

השפת אמת מסביר כי דרושה הכנה לקבלת התורה, הכנה זו היא טהרת הלב, וה' עוזר לנו להגיע לכך. קבלת התורה מתרחשת בכל שנה מחדש, לכל אדם.

אחד מתכניו של חג השבועות הוא מתן התורה. כידוע, בכדי לתת מתנה יש צורך במישהו שיקבל אותה,

"פנים בפנים דבר ה' עמכם (דברים ה', ד): 'פנים הפנים לפני כן לב האדם לאדם' - יש לה שחרב רוצה ללמד ותלמיד אינו רוצה ללמוד, (ויש לה) תלמיד רוצה ללמוד והרב אינו רוצה ללמד. ברם הכא (כאן) - הרב רצה ללמד, ותלמיד רוצה ללמוד" (פסיקתא רבתי כא).

בואו ונראה מה היה בקבלת התורה, ואיך אנחנו צריכים להכין עצמנו לקבלת התורה, ובמה?

מי שלא רוצה ללמוד זוהר הקדוש, סימן שנשמתו לא עמדה בהר סיני בקבלת התורה

הרב המקבל האלקי הגאון הצדיק רבי יהודה פתיה (אודה משה שושנה פתיה) זכר צדיק לברכה, אשר הרשב"י זי"ע התגלה [לרבי אברהם עדס זי"ע] וזרז ובקש שינדפס את ספרו יין הרקח שעל האדרות הקדושות.

מביא את דברי הרשב"י המאיר לדעת מי אלו שנשמתם עמדה על הר סיני בקבלת התורה

עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל חֲנֹה עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל הַנְּחֹשׁ עֶשֶׂר, וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעָה גְּזִירוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֶסֶר אַחַת, כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלֻקִּיּוֹת שֶׁנִּתְחַיֵּיב הָרֹשֶׁע בְּבֵית דִּין.

לְסוּף עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, וְקַבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם, מֵהוּ שִׁכְתּוּב (תהלים לט) שִׁמְעָה תִּפְלָה ה' וְשׁוֹעֲתִי הֶאֱזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תִּחְרַשׁ פִּי גַר אֲנֹכִי עִמָּךְ. דָּוִד הִמְלִיךְ אָמַר אֵת זֶה. שְׁאָמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דָּוִד, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא קְרוֹב לְכָל אוֹתָם שִׁקְוָרְאִים לוֹ.

פְּתַח וְאָמַר הַפְּסוּק הַזֶּה, (שם קמח) קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת. שֶׁהָרִי כָּל אוֹתָם שִׁקְוָרְאִים בְּאֵמֶת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקָרֵב אוֹתָם וּמְקַבֵּל אוֹתָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ אֵת הַלֵּב.

וְרִצּוֹנוֹ שֶׁל אָדָם חָשׁוּב לְפָנָיו מִכָּל הַקְּרִבּוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם שֶׁם רִצּוֹנוֹ בְּתְּשׁוּבָה, אֵין שְׁעַר בְּכָל אוֹתָם הַרְקִיעִים שֶׁלֹּא פוֹתַח אֵלָיו. קְרִבּוֹ שֶׁל אָדָם תְּלוּי בְּלִב וְרִצּוֹן, שִׁכְתּוּב וְהַתְּנִידָה אֲשֶׁר חֲטָא עָלֶיהָ. וְהַתְּנִידָה עָלָיו. וְהַכֵּל תְּלוּי בְּלִב. רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקְּנָה אָמַר לְחַכְמִים: בְּנֵי חַיִּיכֶם, אֵין קְרוֹב לְפָנָיו הַמְּקוֹם כְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנוֹחַ לְפָנָיו מִכָּל הַקְּרִבּוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִיּוֹת, וְיֹשִׁים לְבוֹ וְרִצּוֹנוֹ, הוּא מְקָרֵב קְרִבּוֹת שְׁלָם, שְׁנוּחַ לוֹ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁמְקָרֵב לְפָנָיו חֲלָבוֹ וְדָמוֹ וְגוֹפוֹ, וּמְקָרֵב לְפָנָיו הָאֵשׁ וְהָרִיחַ שֶׁל פִּי. וְהַלֵּב וְהַרִצּוֹן נִקְרָאִים מִזְבַּח כְּפָרָה.

הַקְּרִבּוֹת נִחְלָק לְכַמָּה צְדָדִים, לְכַמָּה חֲלָקִים. הַתַּעֲנִיּוֹת שֶׁל אָדָם

עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל הַנְּחֹשׁ עֶשֶׂר, וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעָה גְּזִירוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֶסֶר אַחַת, כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלֻקִּיּוֹת שֶׁנִּתְחַיֵּיב הָרֹשֶׁע בְּבֵית דִּין.

לְסוּף עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, וְקַבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהֵיכָל שְׁעָתָא. דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם, מֵאִי דְכָתִיב, (תהלים לט יג) שִׁמְעָה תִּפְלָתִי ה' וְשׁוֹעֲתִי הֶאֱזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תִּחְרַשׁ פִּי גַר אֲנֹכִי עִמָּךְ. דָּוִד מְלַפָּא אָמַר דָּא. דְּאָמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דָּוִד, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ קְרִיב לְכָל אֵינוֹן דִּיקְרָאֵן לֵיהּ.

פְּתַח וְאָמַר הָאִי קְרָא, (שם קמח יח) קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת. דְּהָא כָּל אֵינוֹן דִּיקְרָאֵן בְּאֵמֶת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרִיב לוֹן, וּמְקַבֵּל לוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָא בְּעֵי.

וְרַעוּתָא דְּבַר נֶשׁ, חָשִׁיב קַמִּיהּ מִכָּל קְרִבּוֹתֵין וְעַלְיוֹן דְּכָל עַלְמָא. כִּיּוֹן דְּבַר נֶשׁ שְׁוִי רַעוּתָהּ בְּתְּשׁוּבָה, לֵית תְּרַעָא בְּכָל אֵינוֹן רְקִיעִין, דְּלֹא פְּתַח לְגַבִּיהּ. קְרִבּוֹתָא דְּבַר נֶשׁ, בְּלָבָא וְרַעוּתָא תְּלִיא. דְּכָתִיב, (ויקרא ה ה) וְהַתְּנִידָה אֲשֶׁר חֲטָא עָלֶיהָ. (שם טז כא) וְהַתְּנִידָה עָלָיו. וְכוּלָּא בְּלָבָא תְּלִיא.

רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקְּנָה אָמַר לְחַכְמִים. בְּנֵי חַיִּיכֶם, אֵין קְרוֹב לְפָנָיו הַמְּקוֹם, כְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנִיחָא קַמִּיהּ יוֹתֵר מִכָּל קְרִבּוֹתֵין וְעַלְיוֹן דְּכָל עַלְמָא.

מֵאַן דִּיתִיב בְּתַעֲנִיּוֹתָא, וְיֹשִׁי לְבִיהּ וְרַעוּתָהּ, אִיהוּ מְקָרֵב קְרִבּוֹת שְׁלָם, דְּנִיחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּמְקָרֵב קַמִּיהּ תְּרַבִּיָּה וְדַמִּיָּה וְגוֹפִיָּה, וּמְקָרֵב קַמִּיהּ אִישָׁא וְרִיחָא דְּפוּמִיָּה, וְלָבָא וְרַעוּתָא אֲתַקְרִי מִזְבַּח כְּפָרָה. קְרִבּוֹת אֲתַפְּלַג לְכַמָּה סְטָרִין, לְכַמָּה חוּלְקִין.

נחלקת לכמה צדדים, לכמה חלקים. והקדוש ברוך הוא לא נוטל מהפל אלא הלב והרצון.

ושלשה מלכים הם בגוף: מוח, ולב, וכבד. המוח אוכל מהפל ונותן ללב. הלב אוכל מהפל ונותן לכבד. הכבד נותן לפל, שגאמר (קהלת א) כל הנחלים הלכים את הים והים איננו מלא. והוא בדגמת ים. והקדוש ברוך הוא מקבלן.

אין לה בכל העולם שעומדים לפניו, אלא תשובה ותפלה של אדם. ואמר רבי יהודה, שלשה מיני תשובה כאן בפסוק הזה: תפלה, שועה, דמעה. וכלם פתובים בפסוק הזה, (תהלים ט) שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש.

בר השלשה חשובים לפני הקדוש ברוך הוא, ומפלם אין תשובה מהם, רק הדמעה. שהרי בדמעות הולך הלב ורצון כל הגוף. שלשה עשר שערים נכנסים לפני הקדוש ברוך הוא. הפלה - שפתוב בו שמיעה, שפתוב שמעה תפלה ה'. שועה - שפתוב ושועתי האזינה. דמעה - לא כאלה, אלא יותר מהפל, שפתוב אל דמעתי אל תחרש.

מה בין זה לזה? הרבנים של קיסרי, ורבי אלעזר בר יוסף אמר, תפלה - לפעמים שאדם מתפלל תפלתו והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא רוצה לעשות בקשתו, ושותק ממנו ולא משגיח בו, שהרי אין פתוב אלא שמיעה. השועה היא יותר מתפלה, שצווח ברצון הלב לפני רבונו. ומשום ששם רצונו יותר, פתוב בו האזינה, כמי שמרכין אזנו אל אותו הדבור, ועם כל זה שותק, ולא רוצה לעשות רצונו. אבל דמעה היא בלב וברצון של כל

תענית דבר נש אתפליג לכמה סטריין, לכמה חולקין. והקדוש ברוך הוא לא נוטל מפולא, אלא לבא ורעותא.

ותרתא מלכין אינון בגופא: מוחא. ולבא. וכבדא. מוחא, אכיל מן פולא, ויהיב ללבא. לבא אכל מן פולא, ויהיב לכבדא. הכבד הוא יהיב לכולא. שגאמר, (קהלת א ט) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. והוא בדוגמת ים. וקודשא בריך הוא מקבלן. דית לה בכל עלמא, דקיימי קמיה, אלא תשובה וצלותא דבר נש. ואמר רבי יהודה, תלת זיני תשובה הכא בהאי קרא. תפלה. שועה. דמעה. וכלהו בהאי קרא פתיבי, (תהלים ט יג) שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש.

בלהו תלתא חשיבי לפני קודשא בריך הוא, ומפולאו לא חשיב מנייהו, בר דמעה. דהא בדמעין אזלא לבא ורעותא וכל גופא. תליסר תרעין צאלין קמי קודשא בריך הוא. תפלה, דכתיב ביה שמיעה, דכתיב שמעה תפילתי ה'. שועה, דכתיב ושועתי האזינה. דמעה, לאו פהני, אלא (ד פ ח ע"א) יתיר מפולא, דכתיב אל דמעתי אל תחרש.

מאי בין האי להאי. רבנין דקיסרי, ורבי אלעזר בר יוסי אמר, תפלה, לזמנין דבר נש צלי צלותיה, והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא בעי למעבד שאילתיה, ושתיק מניה, ולא אשגח ביה, דהא לא כתיב ביה אלא שמיעה. שועה איהו יתיר מתפלה, דצווח ברעותא דלבא לקמיה מריה. ובגין דשוי רעותא יתיר, פתיב ביה האזינה, כמאן דארכין אודניה גבי ההיא מלה, ועם כל דא שתיק, ולא בעי למיעבד רעותיה. אבל דמעה, איהי בלבא

הגוף, ומשום כך פתוב בו אל דמעתתי אל תחירש.

וחכמים אומרים, לא כל הדמעות נכנסות לפני המלך. דמעות של רגז, ודמעות של מוסר דין לחברו, לא נכנסים לפני המלך. אלא דמעות של תפלה ושל תשובה, ושםבקשים בקשה מתוך צרתם, כלם בוקעים רקיעים, ופוחתים שערים, ונכנסים לפני המלך.

ששנינו, ביום שנחרב בית המקדש, כל השערים ננעלו, ושערי דמעות לא ננעלו. מה כתוב בחזקיהו? (ישעיה לח) שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ראיה ממש מתוך דמעות.

ולעמוד לבא מה פתוב? (שם כה) ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים. יש דמעות לטוב, ויש דמעות לרע. לטוב - של יצר הטוב. של רע - של יצר הרע. על הדמעות הללו של צרה ודמעות של תפלה פתוב, (ירמיה לא) בבכי יבאו ובתחנונים אובלים.

רבי פרוספדאי חלה. נכנסו אליו רבי יוסי בן קסמא וחכמים. אותו היום, יום השבת היה. ראו אותו שהיה בוכה, ואחר כך צחק. בינתים נרדם. אמרו, יום השבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא צריך. השאירוהו.

קם רבי יוחנן ודרש, (רות א) וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם בהם, שנשארו שני בניו להשלים את מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

אחר כך מה פתוב? וימותו גם שניהם מחלון וכליון, ורוח הקדש ורוח הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר. הנשמה לנשמה של

וברעותא דכל גופא, ובגין כך פתיב ביה, אל דמעתתי אל תחירש.

ורבנן אמרי, לאו כל דמעין עאלין קמיה מלפא. דמעין דרוגזא, ודמעין דמוסר דין על חבירו לא עאלין קמיה דמלפא. אלא דמעין דצלותא ודתשובה, ודבעיין בעותא מגו עקתא. פלהו בקעין רקיעין, ופתחי תרעין, ועאלין קמיה דמלפא.

דתנינן, ביומא דאתחרב בי מקדשא, כל תרעין ננעלו, ותרעין דדמעין לא ננעלו. מה פתיב בחזקיהו, (ישעיה לח ה) שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ראיה ממש מגו דמעין.

ולזכנא דאתי מה פתיב. (שם כה ח) ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים. אית דמעין לטב, ואית דמעין לביש. לטב, דיצר הטוב. דביש, דיצר הרע. על הגי דמעין דעקו, ודמעין דצלותא, פתיב, (ירמיה לא ח) בבכי יבאו ובתחנונים אובלים.

רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה ר' יוסי בן קסמא ורבנן, ההוא יומא, יומא דשבתא הוה. חמוניה דהוה בכי, ולבתר חייך, אדהכי דמיך. אמרו יום שבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחא אחרא לא אצטריך, שבקוהו.

קם ר' יוחנן ודריש, וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך, נשארו בניה, לאתנחמא בהון, דאשתארו תרין בנוי, לאשלאמא דוכתא דאלימלך, דהוה נשמתא לנשמתא.

רבתר מה פתיב, וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח דקודשא, ורוח דמסאבא. השתא הוא תבירו על תבירו. נשמתא לנשמתא

הקדש שהוא י', ורוח השכלית שהוא ו', לא ימותו, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אף כן, כשמת רבי אליעזר, הנחמה בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו - נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על שבר.

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו, ראה אותו שחוזרות הדמעות על פניו, ויצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו, ויצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב פתח עיניו, בקש מים לשתות. קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם: רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי להודיע לחברים.

שעכשו הצטרכתי לתקן פל הדברים שראיתי, ובלילה הזה שהייתי שם, עולם אחר ראיתי, ולא ידעתי מה הוא. אמרו לבני ביתי שלא יקרבו אלי, ולא יהיה אדם כן. פלם הלכו. ורבי יוחנן נשאר שם, ולא קרב אליו כל אותו לילה.

כשהיה מאיר היום, ראו אותו שהיה מדבר ובוכה. ולא ידעו דבר. קם וישב, וקרא לרבי יוחנן. אמר לו: מה ראית? אמר: מעולם אחר באתי, ונכנסתי לשם, ולא נתנו לי רשות לגלות דבר, אלא לך ולחברך. ואמר להם מה שראה.

אמר לו לרבי יוחנן: התקן דבריך, ולך לכסוף שתקנו לך,

אנא

דקודשא שהוא י', ורוח השכלית שהוא ו', לא ימותו, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אוף הכא, כד מית רבי אליעזר, נחמתא ברבנן דאשתארו, ואינון רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מיתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו, אשתאר ר' פרוספדאי. והשתא חברנא רבי פרוספדאי דמית השתא הוא תבירו על תבירו. עד דהווי יתבי. רבי חלקיה דהוה גביה, חמא ליה דאהדרו דמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה. קרא ליה לרבי יוחנן ולחברייא, חמוניה בדמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה, אמרו ודאי לא מת.

יתבו, ולא שבקו בר נש למקרב גביה. ברמשא אפתח עינוי, שאל מיא למשתי, קריבון לגביה רבי יוחנן ורבנן. אמר לון, רבותי, זילו לשלום, למחר תובו לגבאי, ואימא לכון מאי דחמינא, ופקידו לי להודיע לחברייא.

דחשתא אצטריכנא לאתקנא פל מלין דחמינא, ובהאי ליליא דהוינא תמן, עלמא אחרא חמינא, ולא ידענא מאי הוי. אמרו לביתי דלא יקרבו לנגבאי, ולא יהא בר נש הכא. אזלו פלהו. ורבי יוחנן אשתאר תמן, ולא קריב גביה פל ההוא ליליא.

כד הוה נהיר יומא, חמוניה דהוה משתעי, ובכי. ולא ידעי מידי. קם ויתיב, וקרא ליה לרבי יוחנן. אמר ליה, מאי חמית. אמר, מעלמא אחרינא אתינא, ואעילנא תמן ולא יתבי לי רשותא לגלאה מידי, אלא לך ולחברך. ואמר לון מאי דחמא.

אמר ליה לרבי יוחנן, אתקין מילך, וזיל לכורסוך דאתקיננו לך, דהא תריסר מן חברייא ייתון בגינך. ואנא

שְׁהָרִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר מֵהַחֲבָרִים יָבֵאוּ
בְּשִׁבְלֶךְ, וְאֲנִי רֹאֲתִי מִה שְׁלֹא
נִתְּנוּ לִי רְשׁוֹת לְגִלּוֹת.

וְרֹאֲתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים
שֶׁהִתְקַדְּמוּ תַלְמוּדִים בְּיָדָם. וְרֹאֲתִי
אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחָא שָׁם. וְשִׁמְעֵתִי כְרוֹז מְכַרֵּז
בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵיהֶם הַחֲבָרִים
שֶׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם
שֶׁמְזוֹפִים בָּהּ אֶת הָאֲחָרִים, וְאוֹתָם
הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם.

רֹאֲתֶם, כְּשֶׁהֵייתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק,
הַרְשׁוֹת נִתְּנָה לְמֶלֶךְ הַמְּוֹת
לְהֵבִיא אוֹתִי, וְרֹאֲתִי הַשְּׂכִינָה
אֲצִלִּי, וְלֹא נִתְּנוּ לוֹ. וְעַל כֵּן בְּכִיתִי
מִמֶּלֶךְ הַמְּוֹת, וְצוֹחֵקִי כִשְׂרֹאֲתִי
הַשְּׂכִינָה שְׁלֹא נִתְּנָה לוֹ.

וְרֹאֲתִי עַד שְׁנוּטְלִים אוֹתִי לְבֵית
הַדִּין שָׁשִׁים, וְרֹאֲתִי כַּמָּה צְבָאוֹת
וּמַחְנוֹת, שֶׁם כָּלֵם מֵתַעֲסָקִים
בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וּבְרֹאֲשֵׁיהֶם
סַנְדְּלָפוֹר״ן בְּעַל הַפְּנִים, שְׁקוֹשֶׁר
קְשָׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכְת אַחַת
פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם
שֶׁפָּתַח יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוֹת
לְקַרֵּב לְרֹאֲתוֹ.

וְרֹאֲתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׂרִים
מְמַנִּים לְפָנֵיהֶם, מִמֶּה סַנְגוֹרִים עַל
בְּנֵי הָעוֹלָם, וּמִמֶּה קַטְגוֹרִים. נִטְלוּ
וְקָרְבוּ אוֹתִי אֲלֵיהֶם. וְרֹאֲתִי שֶׁם
רַבִּים מִן הַחֲבָרִים.

אָמְרוּ לוֹ לְמֶלֶךְ הַמְּוֹת: מַה זֶה
מִבְּנֵי הָעוֹלָם אֲצִלְךָ? אָמַר לָהֶם:
שְׁלֹא נִתְּנִים לִי לְהַמִּית אוֹתוֹ,
וְקָרְבֵתוֹ לְדִין. (אָמַר לָהֶם, דּוּנוּ דִינוֹ
וְהִנְחוּ אוֹתִי לְשֵׁבֶת וְקָרְבוּ אוֹתִי לְדִין לְפָנֵי שְׁלֹשָׁה

סַנְדְּרִין שְׂדוּנוּ דִינִי וְשִׁמְעֵתִי).

שְׁקִימוּ שְׁלֹשָׁה עֲדִים, וְאָמְרוּ שֶׁלֹּשׁ
פְּעָמִים מְצָאנוּ כֹּפֵר, מְצָאנוּ כֹּפֵר,
וְהַעֲיִדוּ עָלַי שֶׁהַעֲבָרְתִי תַמִּיד עַל
מִדּוֹתַי. הַתַּעֲסָקוּ בְּדִינִי כָּל אוֹתוֹ
הַיּוֹם, שְׂרֹאֲתֶם שִׁישְׁנָתִי, וְעֲשׂוּ
חֶשְׁבוֹן שֶׁל יָמַי וְשָׁנָיִם שְׁלִי,
וְנִמְצְאוּ תַמִּיד שְׁלֵמִים.

חֲמִינָא, מַה דְּלֹא יְהָבוּ לִי רְשׁוֹ לְגִלְגָּאָה.
וְחֲמִינָא מֵאִינוּן חֲבָרִיָּא, דְּאִתְקַיִים תַּלְמוּדֵיהוּ
בִּידֵיהוּ. וְחֲמִית בַּהּ הוּא אֶתְר דְּמֶלְכָא
מְשִׁיחָא תַמְן. וְשִׁמְעֵנָא כְרוֹזָא כְרוֹזִי בְּכָל יוֹמָא,
זַפְאִין אִינוּן חֲבָרִיָּא דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא,
וְאִינוּן דְּמְזַפְאִין לָהּ לְאַחְרָנִין, וְאִינוּן דְּמַעְבְּרִין
עַל מִדּוֹתֵיהוּ.

חֲמִיתוּן, כִּד הוּינָא בְּכִי וְחִיִּיךְ. רְשׁוֹתָא אֲתִיְהִיב
לְמֶלֶךְ הַמְּוֹת לְאִיתִי יָתִי. וְחֲמִינָא
שְׂכִינְתָא לְגַבִּי, וְלֹא שְׂבָקִי לִיה. וְעַל דָּא, בְּכִינָא
מִמֶּלֶךְ הַמְּוֹת. וְחִיִּיכִית, כִּד חֲמִינָא שְׂכִינְתָא
דְּלֹא שְׂבָקִי לִיה.

וְחֲמִינָא עַד דְּנִטְלָן לִי לְבִי דִינָא דְתַמְן, וְחֲמִינָא
כַּמָּה חִיִּילִין וּמְשָׁרְיִין, תַּמְן כּוּלְהוּ
מֵתַעֲסָקִין בְּדִינִין דְּעֶלְמָא, וּבְרֹאֲשֵׁיהֶן
סַנְדְּלָפוֹר״ן מְאָרִיָּה דְּאַנְפִּין, דְּמִקְשָׁר קְשָׁרִין
לְמְאָרִיָּה. וְחַד פְּרוּכְתָא פְּרִיסָא עָלוּי, וְכָל
חִילֵיה דְּשִׁמְיָא תְּחוֹת יָדוּי, וְלֹא אֲתִיְהִיב לִי
רְשׁוֹתָא לְמִקְרַב לְמִיחְמִיָּה.

וְחֲמִינָא בִּי דִינָא, וְכַמָּה סְרַכִּין מְמַנֵּן קַמֵּיהוּ,
מְנַהוּן סַיְגוֹרִין עַל בְּנֵי עֶלְמָא, וּמְנַהוּן
קַטְיִגוֹרִין, נִטְלוּ וְקָרְיָבוּ לִי גַבֵּיהוּ. וְחֲמִינָא
תַמְן סַגִּיאִין מִן חֲבָרִיָּא.

אָמְרוּ לִיה לְמֶלֶךְ הַמְּוֹת, מַה דִּין מִן בְּנֵי עֶלְמָא
גַּבְךָ. אָמַר לָהּ, דִּי לֹא שְׂבִיקִי לְמִימַת

יָתִיָּה וְקָרְיָבָא לִיה לְדִינָא. (אָמַר לָהּ דִּינֵי דִינֵי שְׂבִיקוּ
לִי לְמִימַת וְקָרְיָבוּ לִי לְדִינָא כַּמִּי תַלַּת סַנְדְּרִין דְּלִדִּינוּ דִּינִי וְשִׁמְעֵתִי).

דְּקָמוּ תַלַּת סַנְדְּרִין, וְאָמְרוּ תַלַּת זְמָנָא, מְצָאנוּ
כּוּפֵר, מְצָאנוּ כּוּפֵר, וְאַסְהִידוּ עָלַי
דְּאֲעַבְרָנָא תְּדִיר עַל מִדּוֹתַי. אֲתַעֲסָקוּ בְּדִינִי כָּל
הַהוּא יוֹמָא, דְּחֲמִיתוּן דְּדְּמִיכְנָא, וְעַבְדוּ
חֶשְׁבוֹן יוֹמִין וְשָׁנָיִן דִּילִי, וְאַשְׁתַּפְּחוּ תְּדִיר
שְׁלִימִין.

ועל שהעברתי תמיד על מדותי, עזבו את הדין, ולא יכלו לדון בזה, עד שהעלו את דיני למקום אחר, ולא ידעתי לאיזה מקום. ובה מן הדין לעזור אותי, ולתת לי זמן להשלים תלמודי בעולם הזה, שעדין לא גמרתי אותו, ולא עזב אותי מלאך המות, עד שנתנו לו במקומי את רבי פרוספדאי הזקן של מקדם, ואז עזב אותי. בשראיתם הדמעות בפני וצחוק בפה, אותם הדמעות - שבכיתי מפחדו של מלאך המות, וצחקתי - משמחת השכינה, ועל שחפו לי עד זמן אחר כדי להודיע לי מה שגליתי לכם. ולא ישנתי על יד מלאך המות, אלא השאירו עמי את רבי אושעיא, ועמו הולך אני לשם.

תמחו החברים, וקראו עלי, (תהלים פד) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עברי בעמק הבכא - זה רבי פרוספדאי, שעבר על זה של מלאך המות, שהוא עמק הבכא, שהוא גרם בכיה לכל העולם. מעין ישיתוהו - שהניחוהו לגמר את תלמודו, ולהיות מעיין בתורה. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אם התורה גורמת לו חיים, כל שכן מי שגורס אותה גרסה ולומד אותה.

קרא עלי רבי יוחנן, (תהלים קיב) זרח בחשף אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשף, מהו חשף? זהו מלאך המות, שמתחשף את פני העולם, כמו שנאמר וחשף על פני תהום. אור לישרים שמאיר הקדוש ברוך הוא לצדיק הזה, רבי פרוספדאי, את אור התורה. ומי עושה את זה? הקדוש ברוך הוא, שנקרא חנון ורחום וצדיק.

ועל דאעברנא על מדותי תדיר, שבקו דינא, ולא יכלו לי למידן בהאי, עד הסליקו דינאי לאתר אחרא, ולא ידענא לאן אתר.

ואתיה מן דינא, לשבקא לי, ולמיהב לי זימנא, לאשלאמא תלמודאי בהאי עלמא, דעדיין לא גמירנא ליה, ולא שביק לי מלאך המות, עד דיהבו ליה באתרי רבי פרוספדאי סבא דמלקדמין, באדין שבק לי.

בר חמיתון דמעין באנפאי, וחוכא בפומאי. אינון דמעין, דקא בכינא מדחילו דמלאך המות. וחייכינא מהדורה דשכינתא. ועל דאוריכו לי עד זמנא אחרא, בגין לאודעא לי מה דגלינא לכוון. ולא דמיכנא על יד מלאך המות, אלא שבקו בהדאי לרבי אושעיא, ועמיה אזלינא תמן.

תמחו חבריאי, וקרו עליה, (תהלים פד ז) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עוברי בעמק הבכא, דא ר' פרוספדאי, דעבר על דא דמלאך המות, דאיהו עמק הבכא. דאיהו גרים (דף צ"ב ע"א) בכיה לכוילי עלמא. מעין ישיתוהו, דהניחוהו למיגמר תלמודיה, ולמהוי מעיין באורייתא. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אי אורייתא גרים ליה חיים, כל שפון מאן דגרים ליה גרסא ואוליה ליה.

קרא עליה ר' יוחנן, (שם קיב ד) זרח בחשף אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשף, מהו חושף. דא מלאך המות, דאחשיף אנפי עלמא. כמה דאת אמר, (בראשית א ב) וחושף על פני תהום. אור לישרים דאנהיר קודשא בריך הוא לצדיק דא, רבי פרוספדאי, נהירו דאורייתא. ומאן עבד דא. קודשא בריך הוא, דאיקרי (תהלים קיב ד) חנון ורחום וצדיק.

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תּפִּילָה זוֹ בְּכַנְתּוֹ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוֹמֵם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁבֵיהָ וּמִיָּם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בְּנוֹ אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מְהֵרָה תַּצְמִיחַ, לְעֵלְוֵי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹהִים יְהִי אֹדֶר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתּפִּילָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מְזוֹרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְנִי לְלַמּוֹד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִּשְׁעֵי בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחַמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרֵּי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתּוֹ מִשֶּׁה רִיעָא מְהִימָנָא תִּתְגַּלֶּה בְּמַהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִּישְׁוַעְתָּךְ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סוֹד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמָנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךְ. בְּנָה בֵּיתְךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵי. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתָּךְ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלְּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בְּנוֹ יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלְוֵי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שֶׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשִׁמָּה. מִלְּכַד מַה שֶׁמְצַיֵּל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׂתַב לִזְמַר כָּל לַיִל שֶׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלְוֵי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שֶׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׂבַת קוֹדֵשׁ שֶׁשְׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שׁוּוֹה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֵינַת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׂבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִימוּדוֹ עֲדַע עֲלֵי נְשִׁמַּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלְוֵי נְשִׁמַּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחַמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כֵּב הַיִּשְׁר' וְהַנְּהַ שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפּוֹל וּמְכַפֵּל שְׂבַעֲתַיִם, בְּכַחֲנִית מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפּוֹד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוּדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחֵנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרֵהּ אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחֵנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ויעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אבוקרי אידיד? ארצותיק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
למח ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

